

Покрай тѣхъ минаваше важно единъ патриций, но тѣ не посмѣиха да го запитатъ, защото бѣше забранено на прѣселниците, проститѣ хора, бѣдни-тѣ плебеи да говорятъ съ патрициитѣ, нито да се оплакватъ на тѣхъ за нѣщо.

Въ тая минута се задаватъ по улицата къмъ форума двама много напети, хубавци и правостойки младежи. По облѣкло, по обувки, по намѣтки, по вървежъ и по пълното имъ лице тѣ личаха, че сж синове на богати патриции. Отиваха и тѣ къмъ народното събрание да видятъ, какво ще рѣшаватъ бацитѣ имъ. Въ Римъ законътъ задължаваше всички момчета и момичета да се носятъ чисто, прилично и вѣжливо по улицитѣ. За псувни, викове, лъжи, кражби имаше строги наказания. Тогава нѣмаше тютюнъ, та никой римлянинъ не пушеше. Но ако да имаше такъвъ, много е за вѣрване, че бацитѣ по никой начинъ нѣмаше да допуснатъ на синоветѣ си да ходятъ по улицитѣ съ навирени въ уста цигари и да плюятъ неприлично по плочитѣ.

— Какъ мислишъ ти? Дали ще ги осжди баща имъ на смъртъ? запита по-малкиятъ юноша, който едва що бѣ навършилъ 15 години.

— Казватъ, че билъ много строгъ консула Брутъ, ама сѣ пакъ не вѣрвамъ да ги осжди на смъртно наказание. Колкото и да е немилостивъ, тѣ все пакъ му сж синове. Мигаръ нѣма да му домилятъ.

Въ това врѣме се намѣси въ разговора трети младежъ, който едва що ги бѣ настигналъ.

— Ами защо сждятъ Брутовитѣ синове? Какво сж направили? пита той.

По-голѣмиятъ отъ двамата другари разказа слѣдното: